

VYJÁDŘENÍ KONZULTANTA K BAKALÁŘSKÉ PRÁCI ZUZANY SUŠÁNKOVÉ ZPĚTNÁ VAZBA V SEMINÁŘI AUTORSKÉHO ČTENÍ

Pravidla (nebo chceme-li teoretická východiska) semináře autorského čtení na katedře autorské tvorby a pedagogiky jsou natolik jednoduchá, že se těžko bráním pochybnostem, když někdo projeví zájem o tomto předmětu psát diplomovou či dokonce disertační práci. O čem by se dalo v obecné rovině pojednávat na desítkách stránek, když i ty nepočtené a krátké texty, které např. Zuzana Sušánková uvádí v bibliografii posuzované práce, se nejen doplňují, ale tu a tam i překrývají? Pište raději texty pro seminář, než o něm, doporučuji studentům. Zuzana ovšem patří k těm, které seminář autorského čtení zaujal hned od počátku studia, neboť v nich zcela přirozeně rozezněl právě tu strunu, jež v nich byla nejnaladěnější, tedy nejvíc výrazuschopná. Jestliže se tedy jako autorka řady textů, které přesvědčivě ukazují význam semináře pro její hledání stylu i sebe samé (přesně v duchu Flaubertova výroku Styl, to jsem já), rozhodla využít příležitosti diplomové práce ke zvážení výtěžků ze semináře autorského čtení, má to svou logiku a dává to smysl.

Práce se netváří jako teoretické pojednání, snaží se spíš z mnoha dojmů, které autorku jako pravidelnou a velmi aktivní účastnici semináře přepadly, překvapily a snad i zaskočily, vydobýt dále použitelnou a pro povolání pedagoga přenosnou zkušenost.

K tomu je ovšem třeba se v těch dojmech trochu vyznat. O to se autorka pokouší nejen poctivě, ale především nenásilně, nekonstruuje hned systém a netřídí své zážitky do tabulek; způsobem téměř deníkovým citlivě a trpělivě přehodnocuje své pocity v poznatky, ponechávajíc na nich, aby se samy uspořádaly do nějakého celku.

Osou tohoto celku přitom není vlastní autorská tvorba, nýbrž její zpětná vazba, tedy působení posluchačů, ale i samotné situace čtoucího autora na výslednou podobu textů. Tři hlavní kapitoly, do nichž je práce rozdělena, už svými názvy přesně shrnují, oč v tomto přemítání

jde: za prvé *Co se děje v semináři*, za druhé *Strategie připomínkování*, za třetí *Jak připomínkování ovlivňuje autora/autorství*.

Při opakované lektuře vznikající bakalářské práce jsem Zuzanu nikdy nepřistihl, že by svou zkušenost jakkoli přibarvovala, přifukovala, povyšovala na objektivně platnou zákonitost; největší nesnáz jí působil rozdíl mezi groteskně nadsazeným líčením, které je příznačné pro její – řekněme – beletristické texty, a nárokem jazyka, který by měl pisatelovy zážitky a vjemy „pouze“ co nejvýstižněji pojmenovat bez karikujícího zvětšení a také „bez fantazie“, tedy s úzkostlivým ohledem k faktům, navíc k faktům prchavým a intimním. Ta obtíž se projevovala přehnanou uctivostí k pedagogickým autoritám (ošklivěji řečeno schováváním se za ně), v jazykové rovině pak nadměrnou frekvencí podstatných jmen slovesných, poněkud šroubovanými souvětími a především častým opakováním z nejistoty, zda se mi opravdu podařilo zvolit správný termín a vysvětlit, jak jsem to proboha myslela. Občas také neschopností odolat asociacím, které pisatelku i během jediného odstavce dovedly odvést daleko od toho, co slibovaly jeho první věty.

Něco z těchto trápení nepochybně v textu zůstalo, v celku však se mi poslední verze jeví jako sdělná a odpovědná vůči svému tématu na jedné i vůči svému čtenáři na druhé straně.

Doporučuji ji k obhajobě, a mám-li navrhnout námět rozpravy, budu – podobně jako autorka – osobní a požádám ji o srovnání zážitků a problémů s psaním textů pro seminář autorského čtení a s psaním tohoto traktátu. (Mimo jiné je to i otázka na rozdíl dikce textu určeného k hlasitému čtení oproti textu, který je určen čtenáři liter. Ale opravdu jen mimo jiné; rozdílů je nepochybně víc.)

V Praze dne 4. června 2017

Přemysl Rut